

IN HERINNERING

Marcel van Meeteren

Met groot verdriet geven wij kennis van het overlijden van Marcel van Meeteren. De familie verliest in hem een zorgzame partner op het levenspad. Marcel was de lieve echtgenoot van Margreet en de toegewijde vader van Martijn en Wendy. Hij is op 93-jarige leeftijd vredig ingeslapen in zijn aanleunwoning bij de Rozenstaete in zijn geliefde woonplaats Tuitjebroek.

In de herinnering leeft hij voort als een enthousiaste levensgezel die naast zijn drukke werk altijd de tijd nam om met overtuiging zijn vaderrol te vervullen. In zijn jeugd nam hij een lange aanloop naar het vaderschap, maar toen het zo ver was had hij er veel plezier in en ontwikkelde hij zijn 'warme kant' als geen ander. Niets was hem te veel om het zijn gezin naar de zin te maken.

Een vergelijkbaar enthousiasme legde hij aan de dag als golfer. Op de Noord-Hollandse banen was zijn befaamde swing een begrip. Winnen was zijn drive, maar naast het spel en de knickers had hij altijd oog voor de mens. Bij elke hole kon je daarom zijn luide schaterlach horen. En na iedere wedstrijd, draaide hij thuis volgens zijn vaste traditie een cd van zijn favoriete Italiaanse opera's.

Zijn passie voor smaak en stijl kwam het beste tot uitdrukking bij etentjes met vrienden. In de keuken wist hij ieder maal een culinair extraatje te geven. Aan tafel voegde hij daar zijn onmiskenbare saus van smeuge conversatie aan toe. Onmiskenbaar was ook zijn snelheid. Niet alleen als kenner van de snelle grap bij luchtige discussies, maar ook op de weg. Want hij hield van tempo op het asfalt.

Na zijn succesvolle loopbaan in de bakkerij van zijn familie, trad hij als vijftigjarige in dienst van het Noordhollands Banketbakkersconcern. Met zijn creatieve aanpak wist hij dit bedrijf een belangrijke impuls te geven. Dat deed hij met grote toewijding. Vooral door zijn vernieuwende kijk op gebak groeide hij uit tot voorbeeld in zijn branche.

Het dorpsleven van Tuitjebroek verliest in Marcel een warme promotor van de sport. Hij stond aan de wieg van de plaatselijke wielerronde en sloeg nooit een thuiswedstrijd over van de hoofdmacht van de voetbalploeg. 'De jongens van het eerste', zoals hij ze noemde, konden iedere zondag op hem rekenen, langs de lijn. Ook burens die hulp nodig hadden in hun tuin, vroegen hem nooit vergeefs om een handje te helpen. Want ondanks zijn hoge leeftijd, hield hij een warme belangstelling voor de mensen om zich heen.

Voor zijn familie is het daarom een grote steun om te weten dat ze niet alleen staan in hun gemis.